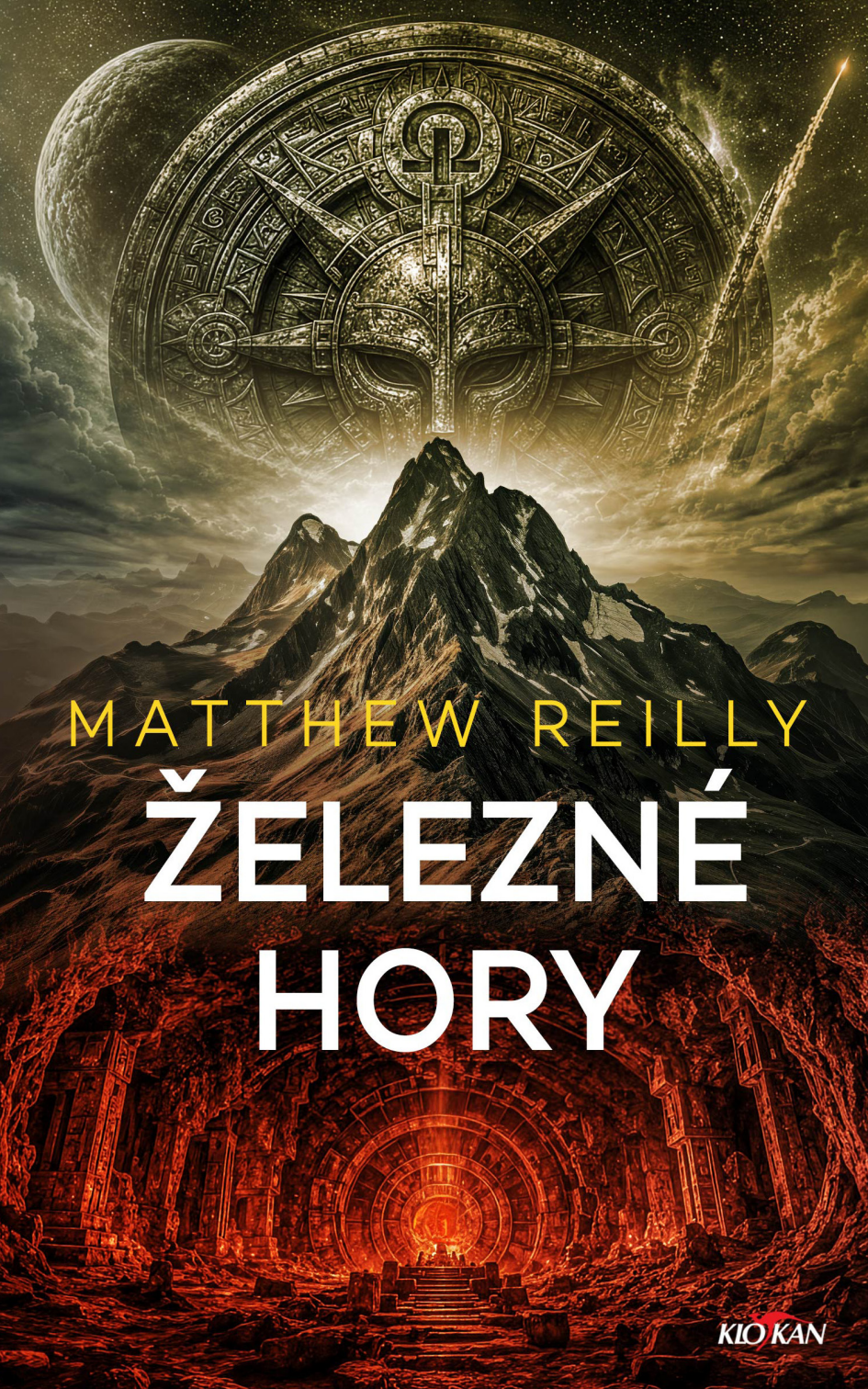

MATTHEW REILLY
ŽELEZNÉ HORY
KLOKAN

edice

Copyright © Karanadon Entertainment Pty Ltd 2020
Published by arrangement with Rachel Mills Literary Ltd.
Translation © Jan Mrlík, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní.
Postavy, instituce a organizace zmíněné v této knize
jsou buď výsledkem autorovy představivosti, nebo, pokud
jsou reálné, jsou užity smyšleně a bez záměru popisovat jejich
skutečné chování.

Z anglického originálu THE TWO LOST MOUNTAINS
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Macmillan by Pan Macmillan Pty Ltd Australia
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici
Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-794-7

Tato kniha je věnována všem,
kteří reagují jako první,
těm, kteří běží vstříc nebezpečí.
Děkuji vám.

Slyšte tóny písně Sirén,
vznášejte se na jejích vlnách
vězte však, že z této písně
a blaženství, jež přináší,
probudíte se jako otroci.

NÁPIS NA VELKÉM STAROVĚKÉM ZVONU
ZNÁMÉM JAKO „ZVON SIRÉN“,
SOUKROMÁ SBÍRKA, MOSKVA

Les je krásný, temný a hluboký,
ale dal jsem sliby, které musím splnit,
a ještě míle musím ujít, než půjdu spát,
a ještě míle musím ujít, než půjdu spát.

ZASTAVENÍ V LESE ZA SNĚŽNÉHO VEČERA,
ROBERT FROST

Nevěřím, že není možné dosáhnout vítězství.

KAPITÁN JAMES T. KIRK

KRÁTKÁ REKAPITULACE...

Jack West junior nečekaně zvítězil ve Velkých hrách – jak se popisuje v knize *Čtyři legendy* – a zjistil, že pokud chce dosáhnout odvrácení **události Omega**, která znamená kataklyzmatické zhroucení vesmíru, musí nejprve završit dvě pradávné „zkoušky": Zkoušku měst a Zkoušku hor.

V knize *Ztracená města* nejenže bojoval s krátícím se časem, ale navíc soupeřil se skvělými silami čtyř dávných království. Nakonec se mu podařilo ve Zkoušce měst obstát, ovšem za strašlivou cenu. Aniž by o tom Jack věděl, bylo součástí rituálu u Oltáře vesmíru v nitru Gibraltarské skály obětování věštce ze Sívy.

Současnou věštkyní ze Sívy byla Jackova dvacetiletá adoptovaná dcera **Lily**. Zajal ji nový hráč, který vstoupil do hry, označovaný jako **Sphinx**. Bezohledný, vypočítavý Sphinx, který se výborně orientoval v otázkách týkajících se starověku, do té doby působil jako strážce města Atlas. Již dlouho plánoval svržení moci čtyř království a hodlal ji uchvátit pro sebe.

V závěrečné pasáži knihy *Ztracená města* Sphinx odvedl Lily k oltáři uvnitř Gibraltarské skály, aby zde vykonal ohavnou rituální oběť.

Jack do této komory dorazil krátce poté, co Sphinx a jeho lidé odešli, a našel něco, co se jevilo jako tělo jeho Lily uvězněné v plátu vytvrzeného tekutého kamene. Musel však to místo sám urychleně opustit a neměl možnost se tam zdržet.

O tři dny později pronikl do Gibraltarské skály Lilyin kamarád **Alby Calvin** doprovázený **Dlouhým** a **Medvídkem Pú**, aby vyzvedli Lilyino tělo.

Když však rozbili kamennou plotnu, obličej Medvídka Pú se rozzářil. „Dobrý Bože," zašeptal. „To přece není…" Ostatním řekl, ať okamžitě volají Jackovi.

Co když obětovaným věštcem *není* Lily?

Po završení Zkoušky měst Sphinx se svými pomocníky – k nimž náleží i prohnaný **kardinál Mendoza**, vysoko postavený kněz katolické církve, a velmi ambiciózní **Chloe Carnavornová**, někdejší asistentka Jackovy posily Iolanthy Compton-Jonesové – spěchal, aby vyplnil druhou zkoušku, Zkoušku hor.

V pohybu však byli ještě další hráči, jako například tajemný **řád Omega**, skupina fanatických mnichů z Benátek.

Do Jackova týmu neohrožených přátel patřili jeho velmi schopná manželka **Zoe**, jeho čiperná matka **Mae Merriweatherová**, profesí historička, a **Hádés**, nesmírně bohatý bývalý král Podsvětí. Další příslušníci skupiny však byli v té době zranění nebo rozptýlení po celém světě. Bez ohledu na obtíže se jevilo nezbytné vyrazit na dlouhou pouť a následovat protivníky, kteří mezitím získali značný náskok. Navíc se Jackovi lidé zoufale snažili zjistit, co se přihodilo Lily…

Okamžik události Omega se rychle přibližuje.

PROLOG

PRÁZDNÉ MĚSTO: MOSKVA

Avšak tato mocná hudba, vyluzovaná otáčením celého vesmíru nejvyšší
rychlostí, nemůže být vnímána lidským sluchem,
podobně jako nelze hledět přímo do Slunce,
protože jeho zář by přemohla schopnost vidění.

CICERO O PYTHAGOROVĚ TEORII HUDBY SFÉR

MOSKVA, RUSKO
23. PROSINCE, 09.00 HODIN

Lily Westová se s trhnutím probudila, polekaná a vyděšená, a byla jí zima, *ukrutná* zima.

Seděla spoutaná a přivázaná k bytelné dřevěné židli a v ústech měla roubík; židle stála na volném prostranství, na nějakých schodech, z nichž bylo vidět velmi rozlehlé náměstí.

Nebyla tam sama. Po obou jejích stranách, také přivázané na dřevěných židlích, seděly dvě bezhlavé mrtvoly.

Lily se zděšeně pokusila odtáhnout.

Ježíši…

Když se na ně zahleděla blíž, viděla, že obě mrtvoly patřily ženám a na sobě mají černé hábity řádových sester.

Rány na krku měly strašlivě rozervané a zhmožděné. Takže jim hlavy neusekli. Utrhli jim je.

Jedna z mrtvol měla na prsou přišpendlený arch papíru. Povlával v ledovém větru. Na něm stála čtyři rukou napsaná slova:

PROBUDÍTE SE
JAKO
OTROCI

Padal sníh.

Vítr fičel náměstím.

Panoval pochmurný, zamračený den.

Jak se Lily rozhlížela po prostranství před sebou, spatřila nějaké budovy, které poznávala – i když jenom z knížek –, a naráz přesně věděla, kde je.

Seděla na Rudém náměstí.

V Moskvě.

Po pravé ruce měla Kreml. Jeho šedesát metrů vysoké krvavě rudé zdi a impozantní věže stály v ranním přísvitu jako obří hlídky a na všech vodorovných plochách je korunovala vrstva sněhu.

Lily pomrkávala a pokoušela se restartovat mozek. Hlava ji příšerně bolela. Matně si vybavovala, jak se dostala do Moskvy, ale pak ji musel někdo udeřit do hlavy a omráčit.

Snažila se přemýšlet, vzpomenout si.

Samo Rudé náměstí, obrovský otevřený prostor uprostřed města využívaný ruskou vládou k pořádání vojenských přehlídek a oslav státních svátků, se zdálo prakticky opuštěné, přestože věžní hodiny na Spasské věži nad hlavní kremelskou bránou právě odbíjely a oznamovaly, že je devět hodin dopoledne.

Náměstí bylo *prakticky* opuštěné, s výjimkou jedné ohromující skutečnosti.

Po celé jeho ploše ležela spousta roztroušených těl.

V dohledu jich bylo snad třicet, všechna ležela tváří dolů v poprašku sněhu pokrývajícím dláždění. Ti lidé se zdáli mrtví. Mezi nimi byli i muži v uniformách ruské armády a v bundách policejních složek, ale také civilisté obojího pohlaví. Všichni působili dojmem, že padli v jediném okamžiku, zhroutili se uprostřed kroku. Na zádech už se jim usazoval sníh.

Kromě poletujících sněhových vloček nebylo vidět žádný pohyb.

Lily se v hrůze rozhlížela kolem.

Náhle přes náměstí rychle přeběhlo nějaké zvíře. Toulavý pes. Zastavil se, aby očichal jedno z ležících těl, ale pak běžel dál.

Lily se v židli pootočila a zjistila, že sedí na úpatí schodiště před jižním průčelím stavby známé po celém světě.

Chrám Vasila Blaženého.

Jeho devět obrovských věží s typickými kupolemi z něj činilo nejslavnější stavbu v Rusku, symbol Moskvy.

Historické cibulovité báně chrámu byly pýchou ruské architektury, ačkoli pravdu o jejich původu ve skutečnosti nikdo neznal. V moderní době byly impozantní báně opatřeny nátěrem ve vzorech a spirálách duhových barev – oslnivé červené a zelené, pastelové modré a čistě bílé. Tak tomu ovšem nebývalo vždycky.

Moskva…, říkala si Lily. Pomalu se jí začínalo něco vybavovat.

Sem ji dopravil Sphinx.

Po ceremoniálu v Gibraltarské skále. Po tom příšerném rituálu.

Chtěl se dostat do Moskvy, do nějakého…

… kláštera.

Lily se zachvěla.

Zima ji začala fyzicky týrat. Na sobě měla jenom džínsy, tenisky, tričko a vojenskou blůzu, ke které se dostala kdesi cestou, ale rozhodně nebyla vybavená na to, aby se zdržovala během ruské zimy někde venku.

Začala drkotat zuby.

Nemohla se ani obejmout rukama, aby se zahřála, protože je měla svázané za zády.

Co to Sphinx říkal?

Nějaký starý moskevský klášter. Něco se v něm ukrývá.

Mluvil o tom po skončení ceremoniálu na Gibraltaru.

Ach, proboha, pomyslela si Lily. *Ten obřad.*

Do konce života nezapomene, co se tam přihodilo…

DÍVKA JMÉNEM LILY

ČÁST VII
OBĚŤ NA GIBRALTARU

Pokud chcete vyzkoušet charakter člověka, svěřte mu moc.

ABRAHAM LINCOLN

OLTÁŘ VESMÍRU
GIBRALTAR, ÚZEMÍ VELKÉ BRITÁNIE
3. PROSINCE, O 20 DNÍ DŘÍVE

Lily ležela tváří vzhůru v malém obětním bazénku, uzavřená pod zlatou mříží a smířená se smrtí. Nalézala se v obřadní komoře vytesané do samotného srdce mocné Gibraltarské skály.

Jako věštkyně ze Sívy musela být obětována, aby zachránila svět.

Přímo nad sebou měla širokou šikmo raženou štolu – připomínala pradávný obří komín vyvrtaný vzhůru hmotou skály – a skrz ni viděla noční oblohu s tisícovkou třpytících se hvězd.

Nad ní stál Sphinx a v rukou držel slavný meč Excalibur. Jeho jiskřivá čepel směřovala přímo k jejímu srdci, připravená probodnout ji a tím završit nezbytný rituál.

Lily zavřela oči a očekávala konec…

Střelba.

Hlasitá, nečekaná střelba.

Prudce otevřela oči.

Někdo tu střílel z pistole.

Viděla, jak se zmatený a rozzuřený Sphinx otočil, když ho jedna kulka zasáhla do ramene, takže sebou trhl, upustil meč a vykřikl bolestí.

Lily slyšela další čtyři výstřely – jednotlivé rány, které vyvolávaly v pradávné komoře hlasité ozvěny. Umlkly po ještě hlasitější rachotivé palbě z automatické zbraně.

Následovalo ticho.

Ve vzduchu se válel namodralý dým výstřelů.

Páchl tu trpký odér korditu.

Ozvaly se spěšné kroky – to přibíhali Sphinxovi muži, aby mu pomohli.

Ze své pozice v mělkém bazénku Lily zahlédla kardinála Mendozu, který vešel do jejího zorného pole, klekl si vedle svého pána a řekl: „Sire, sire! Jste v pořádku?“

Sphinx se zvedl a odstrčil kardinála stranou. „Nic mi není. Je to jen povrchové škrábnutí. Jak se dostal ven, do hajzlu?“

„To nevíme. Vypadá to, že zaskočil hlídky na lodi…“

„Je naživu?“ zavrčel Sphinx.

„Ano, sire.“

Sphinx, svíraje si krvácející rameno dlaní, odešel stranou, kam už Lily neviděla.

„Ty malý sráči!“ řekl Sphinx někomu.

Odpověděl mu slabý hlas, hlásek mladého muže nebo chlapce chvějící se bolestí.

„Tys zabil… jediné lidi…, kteří mě kdy měli rádi.“

Hlas zněl nějak matně povědomě a Lily ho zprvu nedokázala přiřadit.

Potom jí svitlo. Byl to…

„Vytáhněte ji z bazénu a jeho dejte dovnitř,“ poručil Sphinx. „Stejně za chvilku vykrvácí a umře.“

Náhle bylo kolem Lily plno pohybu. Zlatá mříž brány, která ji tiskla do mělké vody, se odklopila, panty zavrzaly a dva vojáci vyzvedli Lily z bazénku.

Pak ho spatřila.

Uviděla mladíka, který před chviličkou vběhl s pistolí v ruce do obřadní komory a začal pálit na Sphinxe a jeho doprovod. Teď měl tělo prostřílené spoustou kulek a dva Sphinxovi muži ho vlekli do bazénku. Ještě žil, ale jen tak tak.

Lily ho neviděla dlouhé roky, ale jeho podoba se vůbec nezměnila.

Bylo mu dvacet let, stejně jako jí. Měl teď delší vlasy – tmavé a rovné, takže mu nepořádně visely přes oči a dodávaly mu vzhled vzdorného univerzitního studenta nebo člena nějaké grunge kapely.

Obličej se mu však nezměnil. Malý elfský nos a tmavé oči podobné jako u Lily.

Přesněji řečeno *shodné*, jako měla Lily.

Protože to byl její bratr, dvojče.

Alexander.

▲ ▲ ▲

Během letmého momentu, kdy pronášeli jednoho kolem druhého, se jejich tmavé oči potkaly a Lily viděla, že na ni Alexander upírá intenzivní pohled.

Četla mu v nich oheň, omluvu i prosbu, aby něco udělala. To všechno četla v jeho jediném pohledu.

„Nedovol jim, aby vyhr…“ zašeptal, než ho odnesli pryč.

Od té chvíle nabraly události rychlé tempo.

To, co se odehrálo uvnitř komory i mimo ni, vnímala Lily jako rozmazanou šmouhu.

Především Sphinx vykonal bezohledně a efektivně obětní ceremoniál.

Zraněného Alexandra položili do mělkého obětního bazénku, s bouchnutím nad ním zavřeli mříž a pak mu Sphinx bez zaváhání či náznaku lítosti probodl mečem srdce.

Čepel mu hladce prošla tělem, až se hrot zarazil o dno bazénku.

Alexander vykřikl, krev mu vytryskla z hrudi a mrtvé tělo pokleslo na dno mělké nádrže, jejíž čistá voda se zbarvila do ruda.

Následovalo ticho.

Lily v němé hrůze zírala na bratrovu mrtvolu nehybně ležící v obětním bazénku. Avšak nebýt činu, který vykonal jen o malou chvilku dřív, ležela by tam takhle ona. Nevěděla, co si o tom všem má myslet, ani netušila, co se bude dít dál.

Pak celou komoru ozářilo přízračné karmínové světlo, které vystupovalo z krvavé vody, v níž leželo Alexanderovo tělo.

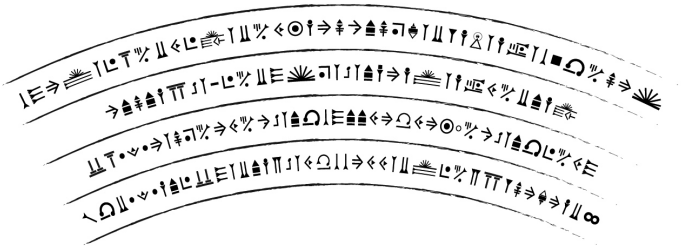
V mdlém červeném svitu ožilo na jedné stěně komory několik sérií symbolů: glyfy napsané v Thovtově slovu, pradávném jazyku, který však Lily dokázala plynule číst.

V duchu nápis překládala:

Největší labyrint čeká
a v jeho středu nejvyšší trůn.
Vykonej Pád v železné hoře
a získej Znamení.

Protože pouze ten, kdo má Znamení,
může otevřít Labyrint
a usednout na trůn.

Seber armády, chceš-li.
Užij zvonů Sirén, pokud si přeješ.
Ale věz, že pouze úspěch v Labyrintu
odvrátí událost Omega.

Lily viděla, že kardinál Mendoza současně s ní překládá nápis pomocí programu, který měl nainstalovaný ve svém notebooku.

Vedle Mendozy stála pěkná mladá Angličanka, která Sphinxe doprovázela. To byla Chloe Carnavornová, někdejší asistentka Iolanthy Compton-Jonesové, Opatrovnice královských záznamů.

Lily si vzpomněla, jak Iolantha jednou vykládala, že dokud pro ni Chloe Carnavornová pracovala, fakticky se stala jejím druhým mozkem. Pokud šlo o historické záležitosti, věděla totéž, co sama Opatrovnice královských záznamů. Když se však po Velkých hrách Iolantha připojila k Jackově skupině, Carnavornová se přidala na stranu Iolanthina bratra Orlanda, krále Země – a také s ním spala. Ovšem přímo v Gibraltarské skále ho zradila ve prospěch Sphinxe. Nyní Chloe dění v obřadní komoře natáčela na digitální kameru.

V kamenné stěně se s hlučným rachotem odsunul jeden panel a pod ním se objevila polička, na níž leželo vyrovnaných pět zlatých pečetních prstenů, které jiskřily do šera.

V každém z prstenů byl vsazený velký drahokam. Jeden z kamenů byl o něco větší než ostatní. Zářil rudou barvou, zatímco kameny v ostatních čtyřech prstenech měly jantarový odstín.

Tu náhle skončila přízračně červená světelná show a komora se znovu zahalila do hlubokého šera, které rozptylovaly jenom elektrické lampy rozmístěné v jeskyni Sphinxovými lidmi.

Sphinx sebral pět prstenů a přenesl je k pulzujícímu Poseidonovu palcátu.

Přidržel je těsně u zbraně a zář drahokamu vsazeného v palcátu mírně pohasla…

… a současně drahé kameny v pečetních prstenech začaly samy zářit.

„Moc palcátu přechází do prstenů," komentoval Mendoza.

Když byl proces u konce, Sphinx pozvedl největší z nich.

Jeho velký rudý kámen nyní vydával vlastní vnitřní světlo a v něm se zobrazil reliéf vyrytý do jeho plochy: obraz koruny.

V kameni pulzovala mocná spoutaná síla.

Sphinx si ho navlékl na prst.

Chloe se zajíkla.

Mendoza se uklonil.

„Můj císaři…" zašeptal.

Sphinx upíral pohled na prsten.

Šlo o výjimečně krásný šperk, současně hrozivý i velitelský. Nejednalo se o žádnou lesklou nebo nevkusnou cetku. Byl to jasný symbol moci.

Chloe na něho ukázala: „To je císařský prsten. Teď můžete velet všem armádám bronzových mužů."

Sphinx podal jeden ze čtyř zbývajících prstenů svému chráněnci Dionovi a další Jaegerovi Eins, představenému řádu rytířů Zlaté osmy a současně vojenskému veliteli Sphinxových sil. Zbývající dva si Sphinx ponechal. „Po světě jsou

rozmístěny celkem čtyři bataliony bronzových automatů: jeden v každém ze tří tajných měst a jeden v Podsvětí. Můj prsten mi umožňuje velet *všem* čtyřem. Ale ten, kdo má některý z ostatních prstenů, také může velet určitým batalionům. Dione, dal jsem ti ten, kterým můžeš ovládat bronzovou armádu ve městě Atlas. Einsi, ty budeš velet bronzovým automatům z Podsvětí. Sežeňte všechny bronzové vojáky z celého světa, budeme je potřebovat."

„Letadla pro vaše potřeby jsme si už vyžádali, sire," ozval se Jaeger Eins. „Deset nákladních letounů U. S. Air Force C-5M Super Galaxy vybavených kontejnery VDS. Jsou to jediná letadla dost velká a výkonná na to, aby unesla váhu bronzových automatů. Všechny stroje budou k dispozici během příštího týdne."

Kardinál Mendoza četl nahlas to, co mu ukázal monitor notebooku. Lily si všimla, že jeho překlad se úplně shoduje s jejím. Překladatelský program, který měl k dispozici, byl opravdu výborný.

Sphinx řekl: „Kardinále, první železná hora…?"

„… očekává váš příchod," doplnil Mendoza. „Vrchní astronom otec Rasmussen už je na místě a všechno pro vás připravuje. Je to nejpřednější církevní odborník na železné hory, měsíční vyrovnání a obřad Pádu."

Sphinx přikývl. „Chci také ty zvony."

Po jeho slovech se všichni kolem něho zatvářili zakřiknutě.

„Sire," ozval se Mendoza. „Víte přece, že k dokončení zkoušky nejsou zvony nezbytné."

„A je o nich známo, že jsou velmi nebezpečné," dodala Chloe.

„Chci je," prohlásil Sphinx neústupně, „protože jsou klíčem k mým vladařským plánům. Což znamená, že vykonáme návštěvu u těch milých dam, které žijí v Novoděvičím klášteře v Moskvě."

„Kurvy jedny," odplivl si Mendoza. „Ty ženské jsou tak moc chytré, až je jim to na škodu."

„Já je mám rád," opáčil Sphinx. „Jsou velmi zaujaté pro víru. Tedy pro svůj kodex a své zásady. A takové jsou už pět tisíc let. Po celou tu dobu se jim daří vodit vaši církev za nos, kardinále. Kdy nastává příští série vyrovnání?"

„Někdy během slunovratu, aspoň to tvrdí otec Rasmussen. Takže na Štědrý večer nebo během nejbližších dnů po něm. Hned od Rasmussena zjistím přesná data a časy. Zbývají nám přibližně tři týdny na přípravu."

„Máte všechny údaje z Apenin, myslím z těch od Moře dešťů?"

„Jistě, sire," přisvědčil Mendoza.

„A observatoř je připravena?"

„Všechno je uchystáno, sire."

„Tak se přesuneme do Moskvy," řekl Sphinx. „Jenom po cestě uděláme ještě jednu zastávku."

„Ve kterém místě by to mělo být, sire?"

„V Královské věznici Erebos," odpověděl Sphinx.

Pak se otočil na podpatku a lhostejně hodil do obětního bazénku, v němž spočívalo mrtvé Alexandrovo tělo, tabletu šedého prachu.

V okamžiku, kdy pilulka dopadla do vody, se hladina zakalila, ztmavla a zmatněla. Pak následovala série ohavných zapraskání, když se černošedá voda měnila v substanci podobnou betonu, která úplně pohltila Alexandrovo tělo a ukryla je před pohledem zvenčí.

Poté všichni opustili obřadní komoru.

Lily strkali směrem ke schodišti, jímž se z komory vycházelo.

Podařilo se jí ještě naposled ohlédnout na obětní bazének, v němž spočíval bratr, kterého sotva znala, nyní pohřbený v pevném kameni.

Svůj poslední čin, jak sám říkal, vykonal „pro jediné lidi, kteří ho kdy milovali".

Lily věděla, koho tím myslel.

Milé a laskavé rodiče Nebeského draka, kteří Alexandra jako malého chlapce přijali do svého domova a vychovávali ho, jako by byl jejich vlastní.

Sphinxovi muži – rytíři Zlaté osmy – oba Alexanderovy vychovatele příšerným způsobem zavraždili.

Poté, co Lily vyvedli z obětní komory, ji Sphinxovi lidé propašovali z Gibraltarské skály do letadla, jež zamířilo k Erebu.

KRÁLOVSKÁ VĚZNICE EREBOS STŘEDOMOŘSKÉ POBŘEŽÍ, ALŽÍRSKO

5. PROSINCE

Roland Rubles si šťastně pozpěvoval v hluboké tmě opuštěného královského vězení.

„Když se irský oči smějou, jo jo, je to jako jarní ráno…“

Rubles byl samozřejmě naprosto šílený.

Svého času býval uhlazeným majordomem v sídle jedné nižší královské rodiny v Lucembursku. Jenže jednou, když byl jeho pán přes týden pryč, Rubles zabil a snědl manželku a dvě děti svého pána, a navíc jejich psa.

Byl odsouzen k tomu, aby zbytek života strávil uvězněný v Erebu napůl pohřbený v kamenné plotně na nechvalně známé Stěně utrpení. Zažil trpké zklamání, když Jack West junior – po jistou dobu jeho nejbližší soused na Stěně – unikl z vězení a nevzal ho s sebou.

To, že byl Jack vůbec prvním člověkem, kterému se podařilo z Erebu utéct, na Rublese nedělalo žádný dojem, i když si uvědomoval, že trčí ve věznici, jejíž přesné umístění je známo snad jenom třem lidem na celém světě.

„Ve veselým irským smíchu slyšíš zpívat andělíčky…“

Malou útěchou Rublesovi bylo to, že dostal nového souseda: nebyl to nikdo menší než sám guvernér Královské věznice hrabě Jago de Saxe, mladší bratr pana Háda, krále Podsvětí.

Když lovec hlav Aloysius Knight vysvobodil Jacka z kamenné dlaždice, Jack beze všech cirátů uvěznil Jaga v plátu tekutého

kamene a umístil ho místo sebe na Stěnu utrpení: internoval správce věznice v jeho vlastním zařízení.

„Když jsou irský srdce plný štěstí, celej svět jako by zářil a radoval se…“

Nyní, o několik dní později, když vězňové na Stěně ochabli hladem a žízní a Rubles pořád zpíval, se náhle objevily světelné kužely baterek, které protínaly temnotu, a před Rublesem se ukázalo deset či dvanáct ozbrojených lidí.

Sotva je Rubles spatřil, dodalo to jeho zpěvu na procítěnosti.

„A když se irský oči smějou, jo jo, je to…“

Bang!

Rublesova lebka po zásahu projektilem explodovala, čelo se rozletělo a vytryskla změť krve a mozkové hmoty. Jeho hlava, částečně uvězněná v plátu tekutého kamene, ani nemohla klesnout k některému rameni. Rubles tam zůstal viset nehybný s vytřeštěnýma očima a ústy dokořán, z díry v hlavě mu prýštila krev a stékala mu po obličeji.

Ze tmy vystoupil Sphinx a spustil zbraň k noze.

Postavil se před dlaždici, v níž byl uvězněn jeho přítel Jago.

„Dostaňte ho ven,“ přikázal.

Vyprostit guvernéra věznice z plátu kamene trvalo půl hodiny.

Zatímco všichni stáli kolem Jaga, jeden z asistentů kardinála Mendozy, mladý srbský kněz otec Miroslav Cilić, se od skupiny nenápadně vzdálil.

Ve světle malé baterky pospíchal několika tmavými průchody a zacházel ještě hlouběji do útrob starověké věznice, až nakonec došel do nejhlubší kobky, jaká v tom příšerném místě existovala: byla to z kamene postavená čtvercová komora, v jejíž podlaze zívalo široké ústí hluboké jámy.

Nikdo nevěděl, jak je ve skutečnosti hluboká, a klidně mohla být bezedná.

Nad ústím jámy visela mohutná železná klec vzdálená od stěn kobky šest metrů. Držel ji silný řetěz, jinak by mohla celá spadnout do černé hlubiny.

Cela, z níž nebylo úniku.

Uvnitř klece se hrbil velký a mocný člověk, skrytý ve stínech.

Nehýbal se.

Mladý kněz na něho upíral oči vyvalené strachem a také…

… oddaností.

I když vězňův obličej nebyl ve stínu vidět, přece nepochybně hleděl přímo na mladého kněze.

Otec Cilić tiše řekl: „Generále Rastore, mé jméno je Cilić. Jsem váš věrný následovník. Velel jste mému bratrovi během nepokojů v mé zemi. Tady – chytejte."

Hodil vězni uvnitř klece zavěšené nad propastí klíč.

Postava v kleci po něm chňapla skrz mříže a klíč chytila.

Když vězeň promluvil, zazněl jeho hlas drsně a hluboko, až to mladému srbskému knězi vyvolalo zamrazení kolem páteře.

„Budeš odměněn v příštím životě, můj synu," prohlásil vězeň.

„Děkuji, generále," odpověděl otec Cilić. „Odpusťte mi, ale musím se vrátit, než mě začnou postrádat."

„Vedeš si dobře," pochválil ho vězeň. „Jen jdi. Já tě budu později následovat."

Mladý kněz spěchal pryč, aby byl co nejdřív venku z nejhlubší cely královského vězení; vězně zanechal v zavěšené kleci ve tmě, nyní však s klíčem, kterým si mohl odemknout cestu ke svobodě.

O půl hodiny později Sphinx se svými lidmi opustil Erebos a Jago odcházel s nimi.

Sphinx rovněž přikázal propustit osm dost zvláštních vězňů. Ty s sebou vzali také, i když odcházeli s želízky na rukou i nohou a s koženými roubíky v ústech.

Otec Cilić kráčel mlčky za kardinálem Mendozou a vrhal znepokojené pohledy po okolí.

„Teď musíme znovu shromáždit všechny naše lidi a spojit síly," pravil Sphinx. „Potom se vydáme do Moskvy. Do toho kláštera."